

Χαλάσματα Τῆς μοναξιᾶς ἡ λευτεριὰ μονάχα
Μέσ' τὸ ναὸν τὸ θρόνον τῆς ἔχει στημένο ἀκόμα!
“Ω Shiv, βουβάθηκε ἡ πηγὴ καὶ τῆς Ιερῆς σου
[δάφνης]
Τὸ ίδειμα ἀποσύντηκε. Μεσ' τ' ἀσκεπα φημάδια

Μήνο τὸν κανίδες καὶ ἄνακθο τριφύλλι πὰ φυτεώνουν
Καὶ φλοῦδι φλοῦδι πέφτετε τὸ μουχλοφαγωμένα
Τὸ ἀνάγλυφον. Σεθύμιασαν καὶ μεσ' τὴν ἑτέρα σφύσσαν
Οἱ φιδογένητοι Θεοὶ τοῦ Ἡλιοῦ καὶ τῆς Ἀγάπης.

Μὰ εἴραι ὁ ναὶς σου ἀσάνατος, Ἰμαλαγένε Φοῖβε,
Πιανὶ τεχνίτες ἐπίλασαν τὴν δμοφφιά του ποῦ εἶχαν
Τοῦ Παρθενῶντος ἀντιφεγγιά μεσ' τὴν ψυχή τους φέρει.

Καὶ συντηρεῖς ἀτάροχος τὸ σμερδοτὸν τὸν Κάμπο
Καὶ τὸ γλαυκόματες λιμνίες καὶ τὰ βουνάσια γλώσσα
Ηδὲ ἀκίνητα γύρω τ' ἀδειαροὶ λπτενῶντον ιεροῦ σου.

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΑΛΗΘΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Στὸ εὐρύχωρο κορυτόρο τοῦ Νοσοκομείου, σικά
στὸ περάθυρο, κάθεται σὲ μιὰ παλιοκαρέλα δ
μπαρμπα-Γιαννίδες. Τόνα του ποδάρι, τὸ ζερβά, φα-
σκιωμένο κάτω χαμόλαχ, ἥπο τὸν ἀστράγαλο καὶ
κάτου, μὲ κάτι παλιοκόρελα, τόχει ξαπλωμένο σ'
ἄλλη καρέλα. Σὲ νὰ πονάει λίγο ἡ κακορέζικος καὶ
γι' αὐτὸ κάθε τόσο ἔνα ὅχι! σιγανὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ
κατάβαθμα τῆς ψυχῆς του κ' ἔνα σούφρωμα ἡλαφριό
ράνεται σὲ κείλη του.

Οἶσα βρέγει, στὸ κοριντόρι κανένας ἄλλος. Ο
μπαρμπα-Γιαννίδες, κοιτάζει δεξιὰ ζερβάν φοιτημέ-
να, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἔνα πακέτο μὲ κα-
πνό, κοιτεστρέζει μὲ τὰ τρεμουλιάρικα χέρια του
εἰς τοιγάρο. τὸ βάζει στὸ στόμα του καὶ καπνίζει.

Κείνη τὴ στιγμή, πάναθερμό τηνε, νὰ σου κ' ἡ
νοσοκόμα! "Ημερη γυναικούλη μὲ μιὰ ἀγριοφω-
νάρη ποὺ σου κόδουνται τὰ ἡπατά του. "Ισια στὸ
Μπαρμπα-Γιαννίδο.

— Τὶ κάνεις; αὐτοῦ; τοῦ λέσι θυμωμένη.

φορές ἀπὸ τὰ φύλα ἔβλεπε λογῆς λογῆς παράξενα,
ὅλα γελοῖα μὲ κι ἄλλα περίεργα... "Έκοιταζε
πνητοῦ ἔλευτερα, καὶ μὲ ὑχαρίστηκο του ἔθωρον σε
πόσο φτωχοὶ καὶ ἀργόντοι, ζῶα καὶ δεντρικά, λού-
λουδα καὶ χορταράκια, στεριανά καὶ θαλασσινά,
τὸν εὐχαριστούσανε, δπως τὸ κανένα οἵσερε, προσ-
κυνῶντάς του, σὰν τὸ μεγαλύτερο Βασιλέα ὅλου
τοῦ Κόσμου!

Εἶταν χνοιξῆη ήρθε τὸ καλοκαῖρι πάντα εὐχα-
ριστημένα, περίχαρος.

"Γίτερες φτάνει καὶ δ σκουντουφλιάρικος χυνό-
πωρος: "Έκει ποὺ ἐπερπατοῦσεν δ νέος Ἡλιος, βλέ-
ποντας σ' ἔνα πυκνὸ φουμάνι, ἀξαργαν ἔρχεται μπρο-
στὶ του κάπιο μαῦρο καὶ πυκνὸ συγνεφάκι, καὶ μὲ
ἀδιαντροπιὰ δυσκολοπίστευτη τοῦ ἐμποδίζει νὰ
βλέπῃ τὴν ὅμορφη θωριά τοῦ δενδρότοπου καὶ τοῦ
μαυρίζει δῆλο τὸ χρυσό πρόσωπο!

"Έκανε, πρώτη του φορά γά κουνηθῆ λίγο ζερβά,
ἐπολέμησε νὰ παραστρατήσῃ λίγο δεξιά, δὲν ἐμ-
πόρεσε σὰν Ἡλιος ἐπερπατοῦσε παντότενά ἐμπρός
ἐμπρός του καὶ τὸ σύγνεφο.

Θυμωμένος τότες δ Ἡλιος, τόσο ἐστενοχωρή-
θηκε... ποὺ δρχίσει νὰ βλαστημάχη τὴν ὄρα καὶ τὴ
στιγμὴ ποὺ του κατέβη, νάνεθῆ φυλά καὶ νὰ γίνη
"Ἡλιος...

— Τὶ νὰ κάνω τὸ ἀπαντάσι φοιτημένος σὲ μωρό
παιδὶ δέρημος. Μὲ πεθανόντες οἱ πόνοι καὶ γιὰ νὰ
τοὺς ἀληπομονήσω έστρηψα τὰ τοιγάρο.

— Τοιγάρο δῶ μέσα; Καὶ δὲ βλέπεις αὐτοῦ; Καὶ
τοῦδετες ἔνα χαρτὶ κολλημένο στὸν τοῖχο ποὺ
μὲ μεγάλα γράμματα ἔλεγε: «Ἀπαγορεύεται τὸ
πτύνειν καὶ καπνίζειν».

— Μά, κυρά μου!.. Μὲ φουρπῆς μονάχα!..
Μιά!.. "Έτσι, νὰ χαρεῖς τὰ μέτα του!..

— Δὲν ἔχει τίποτε!.. Νὰ τὸ πεταξεις ἀμέσως...
τώρα δά!..

«Ο μπαρμπα-Γιαννίδες ἀρχίζει νὰ θυμώνει.

— Αλ, διάσολε, δὲν τὸ πετάω! Νά!.. Καὶ
ρουφώντας γρήγορα γρήγορα τρεις τέσσερες βαθίες
ρουφητες, τὴ μιάν ἀπάνω στὴν ἀλλη, φωνάζει:

— Τὶ θὰ μοῦ κάνεις;.. Σκότωσέ με, νά!.. Μά
θα τὸ καπνίσω!..

— Τὶ θὰ σου κάνω; τοῦ ἀπανιάζεις τὸ νοσοκόμα
μὲ πικρὸ χαμόγελο. Ξέρω γὰ τι θὰ σου κάνω. Τὸ
βράδυ δὲ σου δίνω ὅπνο... Τίποτα!.. Δὲν ἔχει τὸ
βράδυ ὑπνωτικό, καὶ σάφηνω νὰ ωρλιάζεις δὲν γύ-
γετα καὶ νὰ δέρνεσαι ἀπὸ τοὺς πόνους!..

— Μή, κυρά μου, μή! "Ο, τι θέλεις!.. Σκλα-
βος σου! φωνάζει κατακίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο δ
μπαρμπα-Γιαννίδες! Μή!.. Νά μοῦ δώσεις ὅπνο...
Αυπήσου με, κι οὔτε ξαναπίνω πὰ τοιγάρο δῶ
μέσα!.. "Υπνο, ὅπνο, γιὰ τόνομα τοῦ θεοῦ!

Κι ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο πετάει μαζί μὲ τὸ
τοιγάρο καὶ τὸ πακέτο του.

ΑΙΓΑΙΟΣ ΝΗΣΙΩΝΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΛΕΚΑΠΗΝΟΙ

Θυμᾶμαι μὲ φραδιὰ χειμωνιάτικη—πάνε τέσ-
σερα πέντε χρόνια ἀπὸ τότε—ποδόρει δ μακαρότης δ
Καμπόνης οπίτι μον ἕδη μοῦ διαβάσει τὴν πρώτη
πρόξη τῶν «Δεκαπηνῶν» του. "Ηξερα πὼς γράφει
ῆντειο δρᾶμα, γιατὶ συχνὰ μιλούσαμε γι' αὐτό,
κ' ήξερε' ἀκόμα πὼς οἱ «Δεκαπηνοί» θάναι τὸ δεύ-
τερο δρᾶμα μιαρῆς σκηνικῆς τριλογίας πούχε ονοπό
νά γράψει παίρνοντας γιὰ θέμα τοῦ Ὀλυμπιακὸν δ-
γῶνες («Μίλες Αγρα Κονέκειον») τὸν πόλεμο (οἱ «Δε-
καπηνοί») καὶ τὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ πόλεμο.

— 'Ακοῦτ' ἔκει! "Ἡλιος, Βασιλέας τοῦ οὐρ-
νοῦ καὶ τῆς γῆς, νὰ μὴ μπορῶ μήτ' ένα συγνεφάκι
νὰ παρχεμείσω! "Ἄς μοῦ λείπῃ τέτοια ἔξουσία, τέ-
τοια λαμπρότη, τόσην δμορφιά! "Ἄς μοῦ λείπῃ! Ε-
προτιμεύσα... προτιμῶ ἀληθινά τὴ μαύρη ὄψη τοῦ
τύγηνού!.. Σύγνεφο νὰ ἐγινόμονυ δὲν είταν ἀ-
σχημο! "Ἄχ, καὶ νὰ ἐγινόμονυ σύγνεφο!

Δὲν ἐπρόφτασε νάποτελεώσῃ τὸ ὕστερο λόγο
του καὶ ἀμέσως, σὰν γάν τὸν ἔγγιξε κάπιο διαμα-
τένιο ραβδάκι. Καὶ καθὼς είταν ἀπὸ τὸ θυμό του
καταλόκνινος, χάνει τὴ φεγγοβολή του, ἀπλώνεται
σιγὰ-σιγὰ σὲν φωτόχρωμη λαναρισμένη τουλούσα
καὶ, γωρίς νὰ τὸ καταλάβῃ, γίνεται τόσο ἀλαρρής,
τόσο δροσερός, τὰ μάτια του γίνουνται δυό γαλά-
ζιοι μεγάλοι λάκκοι, ως ποι τέλος ἔσβισε καὶ τὸ
φωτερὸ χρῶμά του δλως διόλου, κ' ἐγίνηκε, καθὼς
ἐπιθυμούσε, σταχτόμαυρο σύγνεφο, ποὺ τὸ ἐφυούσε
δ' ἀγεμος κ' ἔτρεχε στὸν ἀπέραντον οιρανὸ μὲ δρόμο
ἀκράτητο!

— "Α, τώρα μάλιστα τὸ καταλαβαίνω! νά,
δι, τὸ ἐλαχτάρικε τόσον καρό δὲν καρδοῦλα μου: ἀ-
πλωσε τέλος τὸ σφιχτοστρογγυλεμένο κορμί μου...
καὶ τρέχω σὰν τὸν ἄνεμο... γωρίς νὰ κουράζουμαι
σταλιά! Καὶ τούχω τόσο δροσερὸ αἷμα, ναϊ, σοῦ
είμαι τόσο δροσερό, ποὺ θαρρεῖς δὲν δρόμος μὲ ἀνατα-

— Ο Καμπόνης δραπέθηκε, μὲ μιὰ πλωτούρα μη-
δρίσιμης μὲ μιὰ διαβάσει τὸ θράμα του. Κείνη τὴ
βραδιά μόλις είχε τελειώσει τὴν πρώτη πράξη κ' ἡ-
μονια διόπτος ποὺ τὴν ἀκούγει. Διάβαζε σιγὰ σιγὰ
καὶ μ' ἔτα μολύβι ικνητο τὸ χέρι διώρθωνε μὲ
λέξη, ξεβηρε μιὰ φράση, πρόσθετε ἀλλη, δ, που κα-
ταλάβαινε πῶς τὸ νόημα δὲν ἔφειται ξάπερο, διπο
τοθειε, η ἡ κονθέντα δὲν ἔχειται φυσικά.

— Θα στάψειρο, μοδετε, αὐτὸ τὸ δρᾶμα σὲ
τὸ τελειώσω!

— Τέλειωτ' το πρῶτα!

— Δὲ θὰ τάργησω!.. Τὸ δουλεύω μὲ μέφι..
Τόχω τελειώσει μάλιστα δὲν μέσ' τὸ μαλά μον καὶ
τὸ γράψιμό του πὰ γιὰ μένα θάναι μ' ἀνιγματη
καὶ τίποτ' άλλο!.. Θέμα γιὰ δρᾶμα, μὲ φράση! "Ο
πόλεμος διότερος ἀπὸ τὸ μεθητο τὸν 'Ολυμπιακὸν
δρᾶμα... Καὶ τέτοιος πόλεμος!.. Ψέματα:

— Καὶ γελοῦσε. Καὶ γελοῦσα καὶ γώ.. Κι ἀσχι-
σαμε τάραδαζούμε δὲν τάνδρογαθήματα τὸ πολέ-
μον. Τὸ είπα ιδρα δυν δὲν τάξεος καὶ τάρε-
σανε.

— Ναι! Θὰ μπούνε μὲ μέτα μέσα στὸ δρᾶμα.
Κάπου θὰ τὰ χώσω καὶ αὐτά! Θέλω ήδη, πρώτωπα
καὶ πράματα, τάναι διληθινά σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα μον...
Νά, δ Κωσταντίνος! Μὰ αὐτὸς ἀπάρον κάπου είναι
δ' Ανιωνάκης ο Μάτεος, ποὺ στὸν πόλεμο διε-
ρευντας γιὰ μάρτιν διπονγό τῆς Παιδείας,
τὸν Καρκαβίτου διπονγό τὸν Στρατιωτικό, τὸν
Βλαζογάνη... δὲ φυμοῦμι ποὺ διπονγεῖο ήδηνε
καὶ σ' αὐτόνει.. Μὰ τὸ δ. Λυκούδης είραι μέσασ-
σηρ πράτη πράξη, μὲ τὸ πόλεμο πόλεμος λόγους
πολεμάζει στὴν 'Εθνική 'Εταιρία... Είραι κ' η π.
Παρρέν. Τὴν ξηνοιωσες;

— Μοῦ φαίνεται!..
— "Όλα ζωγρανὰ πρόσωπα. Κ' οι σημνὲς, ἀπὸ
τὴ σημερινὴ ζωὴ καὶ αὐτὲς προμένεις! "Η δεύτερη
πράξη θάρηκε μιὰ πολεμικὴ διαδήλωση στὸ Σύ-
γκρημα... Σ' έτα μῆνα τελείωνε τὸ δρᾶμα:

Περόσαρε μ